

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Vtrum satisfactio, quam alius pro alio suscipit, sit Sacramentalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

26
Obiectio-
nes soluun-
tur.

Cur vo-
luntas Ada-
mi ex con-
digno va-
luerit po-
steris ad
damnatio-
nem.

Cur vnus
pro alio
possit con-
dignè satis-
facere quo-
ad debitum
pecunie,
non ita pro
debito pene

27
Qualis, &
in quo, sit
communio
Sanctorum
in Ecclesia,

Dices Primò: Peccatum Adæ non erat infini-
tæ virtutis in ratione mali, & tamen ex condigno
meruit omnibus priuationem gratiæ & damna-
tionem: ergo pari modo satisfactio vnus poterit
alteri valere ex condigno.

Respondeo Negando Consequentiam: nam
opus illud non solum erat Adami, sed etiam po-
sterorum, qui in ipso virtute continebantur, qua-
tenus voluntas Adami censebatur esse postero-
rum. Itaque ex condigno valuit omnibus ad
damnationem, non vt erat opus Adami, sed vt
opus totius posteritatis: satisfactio autem mea nõ
sic est opus alterius, pro quo satisfacere intendo,
imò nec esse potest.

Dices Secundò: In Republica ciuili alter po-
test pro altero apud Principem condignè satisfacere:
cur non etiam in Republica spirituali, id est,
in Ecclesiâ apud Deum?

Respondeo: Si debitum sit pecuniarium, sic po-
test alter pro altero satisfacere: nam in tali solu-
tione solum spectatur, vt tanta summa detur, siue
à reo, siue ab alio nomine rei: cum enim alius no-
mine rei dat, ipse reus soluere censetur. Ratio est,
quia pecunia potest perfecte transferri in ipsum
reum, vt tam verè & perfecte fiat ipse, sicut an-
tè fuit alterius. Si autem debitum consistat in obli-
gatione ad aliquam pœnam positiuam sustinen-
dam (vt si reus damnatus sit ad exilium, carcerè,
flagella) non potest alius pro eo condignè satisfacere,
sed solum ex misericordie acceptatione Prin-
cipis, qui condonat reo supplicium propter alterius
preces, & afflictionem oblatam. Ratio est, quia
opus satisfactorium alterius non potest ita in reũ
transferri, vt propriè fiat ipse, sicut erat eius
qui illud re ipsa sustinuit.

Dices Tertio: In Ecclesiâ est communio San-
ctorum: ergo ex condigno: alioquin erit im-
perfecta.

Respondeo: Sicut communio Sanctorum non
postulat, vt alter alteri ex condigno mereatur, ita
neque vt condignè satisfaciatur. Sufficit enim ad hæc
communio, vt alter curam salutis alterius
gerat, vt de bonis mutuis gaudeant, de malis do-
leant, bona procurent, mala auertant; quod
fit orando, suaque bona opera Deo pro altero
offerendo.

Dices Quarto: Si satisfactio alterius alteri so-

lùm valeat per modum impetrationis: ergo non
valet lege infallibili, quod videtur absurdum.

Respondeo Primò: Non est certum satisfactio-
nem vnus valere alteri lege infallibili; nusquam
enim id habetur in Scriptura vel Traditione; nec
vlla ratio conuincit: imò certum est, non valere
alteri tantum, quantum valeret, si ipsemet eam
subiret; vt rectè Medina quæst. 3: quod est signum
non valere ex condigno, quando eam non subit.

Respondeo Secundò: Negari potest consequen-
tia: nam etiam contritio lege infallibili effectum
habet remissionem peccatorum, non tamen ex
condignitate.

Dices Quintò: Ergo Indulgentiæ non vale-
bunt ex condigno: quod est contra communem
Ecclesiæ sensum.

Respondeo Negando consequentiam: quia per
Indulgentias nõ solum applicantur satisfactioes
Sanctorum, sed etiam Christi, & eatenus ex con-
digno valent.

DVBIVM II.

*Vtrum satisfactio, quam alius pro alio suscipit,
sit Sacramentalis?*

Respondeo: non esse: quidquid alij dixerint.

Probatur Primò: Quia satisfactio sacra-
mentalis debet procedere ex virtute Clauis, id est,
ex potestate Sacerdotali: hinc enim habet, quod
fit sacramentalis; vt colligitur ex Concilio Tri-
dentino sess. 14. cap. 8. Atqui Sacerdos, per po-
testatè Clauium non potest alteri imponere pœ-
nitentiam pro pœnitente subeundam, sed solum
ipsi pœnitenti: ergo pœnitentia illa non est sa-
cramentalis.

Probatur Secundò: Quia pœnitentia sacra-
mentalis imponi debet tum ad remedium & ad
custodiam contra peccata futura, tum ad vindi-
ctam præteritorum: atqui satisfactio tua non est
remedium, aut vindicta peccatorum alterius. Quò
fit, vt quando pœnitens non potest implere pœni-
tentiam impostam, non teneatur eam curare per
alium; & si curet, non ideo liberatur, quando re-
ctè valuerit: neque illa per alterum impleta, ali-
ter ipsi proderit, quam per modum impetratio-
nis, etiamsi consensu vel iussu Sacerdotis curaue-
rit per alium impleri.

An satisfac-
tio vnus
pro alio va-
leat lege in-
fallibili.

28
Non potest
Confessor
alteri im-
ponere pœ-
nitentiam
pro pœni-
tente sub-
eundam.

Pœnitens,
non valet
per se im-
plere pœni-
tentiam, nõ
teneatur eam
curare per
alium im-
pleri.

Q V Æ S T I O X I V.

De Qualitate Satisfactionis.

ARTICVLVS I.

*Vtrum homo possit de vno peccato
satisfacere, sine alio?*

Respondeo & Dico Primò: Non potest
quis satisfacere pro vno peccato quoad
culpam & pœnam æternam, quin pari mo-
do simul satisfaciatur pro alio. Patet ex di-
ctis suprà q. 86. & 87. & hoc solum vult D. Tho.
isto articulo.

Dico Secundò: Iustificatus potest satisfacere
pro pœna temporali vnus peccati, sic vt non sa-

tisfaciat simul pro pœna alterius. Est etiam cer-
tum. Ratio est: quia diuersis peccatis diuersæ
pœnæ respondent, quarum vna non est alteri
connexa.

Petes: An ergo pro diuersis peccatis oporteat
diuersis pœnarum generibus satisfacere?

Respondeo: Si satisfactio consideretur, qua-
tenus est satisfactio, & vindicta pro peccatis præ-
teritis, sic quouis genere satisfactionis possumus
pro quouis peccato satisfacere, nempe vel oratio-
ne, vel ieiunio, vel eleemofynis: quia quodlibet
horum, si debitè & quantum oportet vsurpetur,
sufficit ad quamuis pœnam temporalem redimen-
dam. Si autem consideretur satisfactio, quatenus
est in

An quouis
genere sa-
tisfactio-
nis, possit
pro quouis
peccato sa-
tisfacere.